

Η μεταφορά των Λειψάνων του αγίου Διονυσίου στη Ζάκυνθο (Επέτειος 300 ετών!) (Ντίνος Κονόμος)

[/ Πεμπτούσια](#)

...Από την άνοιξη του 1622, κλονίσθηκε σοβαρά η υγεία του Ιεράρχη Διονυσίου. Τα γερατειά, η ασκητική ζωή και, κυρίως, οι αρρώστιες, είχαν καταβάλει ανεπανόρθωτα τον οργανισμό του Ερημίτη του Μοναστηριού της Αναφωνήτριας. Ο Ιεράρχης ήταν υποχρεωμένος να μένη πια στο κελλί του, άρρωστος και αδύναμος, για την προσωπική εποπτεία και διεκπεραίωση των πολλαπλών διοικητικών ζητημάτων του Μοναστηριού του. Η κατάσταση αυτή εξακολούθησε ως τις αρχές Αυγούστου του ίδιου χρόνου.

Έτσι, την 21 Μαΐου 1622 εξουσιοδότησε τον ιεροδιάκονο της Μονής Αναφωνήτριας να συμβληθεί με τον Ι. Γκούσκο, για ένα αμπέλι του Μοναστηριού στις Βαρές (συμβολαιογράφος Ζακύνθου Δ. Θεοδόσης). Επίσης, την 4 Αυγούστου 1622 εξουσιοδότησε το μοναχό Γ. Τριπήλα να έλθει σε συμφωνία με το Γ. Τσουκαλά, για μερικές αγελάδες της Μονής Αναφωνήτριας (συμβολαιογράφος

Ζακύνθου Δ. Θεοδόσης).

Το φθινόπωρο του 1622, η κατάσταση της υγείας του Αρχιεπισκόπου Διονυσίου Σιγούρου χειροτέρευσε. Οι συγγενείς του τον έπεισαν ότι έπρεπε να έλθει κοντά τους, στην πόλη. Έτσι, άφησε την Αναφωνήτρια κ' εγκαταστάθηκε, άρρωστος βαρειά, στο σπίτι της αδελφής τους (οικία Ιωάννη Μακρή). Την 10 Οκτωβρίου 1622, οι σύνδικοι Ζακύνθου Ιωάννης Γαβριηλόπουλος και Μάρκος Σιγούρος, σε μακροσκελή τους έκθεση προς το Δόγη της Βενετίας, γράφουν, μεταξύ άλλων, και τα εξής: «*Attrovandosi il R. mo Mon. sig. Arcivescovo D.o Dionisio Sicuro Nobile di questa citta, habbate di detto Monasterio, di eta d' anni settantacinque incirca, indisposto da gravi et diverse malatie dalle qualli, et anco per la sua senil eta, giudicamo che il Sommo Fattore lo volgia a se chiamare...*» (= Ο Πανιερώτατος Αρχιεπίσκοπος Κύριος Διονύσιος Σιγούρος, ευγενής της πόλεως ταύτης, αββάς του Μοναστηρίου της Παναγίας Αναφωνήτριας, ετών περίπου εβδομήκοντα και πέντε, από βαριά και διάφορα νοσήματα (da gravi et diverse malatie), καμπτόμενος, καθώς και από την γεροντικήν ηλικίαν, νομίζομεν ότι ο Υπέρτατος Δημιουργός θα τον καλέσει πλησίον Του...).

Ο Αρχιεπίσκοπος Διονύσιος Σιγούρος αναπαύθηκε στους κόλπους του Θεού τη 17 Δεκεμβρίου 1622, όπως αποδεικνύεται από επίσημο έγγραφο της εποχής.

Λίγο πριν από την κοίμησή του, ο Ιεράρχης Διονύσιος εζήτησε να ταφή στα Στροφάδια, όπου αφιέρωσε ολόκληρη την περιουσία του. Είναι άγνωστο αν είχε κάμει διαθήκη ο Αρχιεπίσκοπος Διονύσιος Σιγούρος. Οπωσδήποτε, στον κατεστραμμένο φάκελο εγγράφων Αγίου Διονυσίου, που υπήρχε προσεισμικά στο Αρχαιοφυλακείο Ζακύνθου, είχαν συγκεντρωθή ανέκδοτες μαρτυρίες σχετικές με την κοίμηση, την κηδεία και τη μετακομιδή του Λειψάνου στα Στροφάδια. Ο ιστοριοδίφης Λ. Ζώης, αντλώντας από τις επίσημες εκείνες πηγές, που, δυστυχώς, καταστράφηκαν χωρίς να δημοσιευθούν, γράφει τα εξής: «*Δι' επισήμου και επιβλητικωτάτης κηδείας, εκ της οικίας του Ιωάννου Μακρή, όπου απέθανεν ο Ιεράρχης, μετεκομίσθη το Λείψανον κατ' ευθείαν εις την αποβάθραν, εκείθεν δε επεβιβάσθη εις τίνα φρεγάδαν. Μεταξύ του παρακολουθούντος την κηδείαν πλήθους, παρευρίσκοντο και οι Λουκάς Καρρέρ, Ιωάννης Ρουκάνης, Μάρκος ιερ. Μελισσηνός, Ιωάννης Καψοκέφαλος, Τιμόθεος ιερ. Σοπραμάσαρος, Λαυρέντιος ιερ. Βέργαμος, Πέτρος Δαλλ' Ακουϊλα και δρ. Μάρκος Κοκκίνης, οι οποίοι πάντες, κληθέντες υπό της εξουσίας, εβεβαίωσαν, ότι κατά την 18 Δεκεμβρίου, ο νεκρός του Αρχιεπισκόπου Σιγούρου μετεκομίσθη εκ της οικίας Μακρή εις την παραλίαν μετά και δύο κιβωτίων, ότι επεβιβάσθη εις φρεγάδαν, ότι άπασαν την περιουσίαν του ο Ιεράρχης κατέλιπεν εις την Μονήν Στροφάδων, και ότι ουδέν είχε κληροδοτήσει εις την Μονήν Αναφωνήτριας».*

Είναι φανερό ότι στα δύο κιβώτια, που μεταφέρθηκαν στη φρεγάδα μαζί με το

Λείψανο, θα πρέπει να υπήρχε η εκκλησιαστική κληρονομιά του Αγίου Διονυσίου στο Αυτοκρατορικό Μοναστήρι των Στροφάδων, δηλαδή εκκλησιαστικά ιερά σκεύη, αφιερώματα, ευαγγέλια, άμφια, βιβλία και χειρόγραφα. Τι απέγιναν, όμως, όλα αυτά;

Το Λείψανο τάφηκε στην εκκλησία του Αγίου Γεωργίου των Στροφάδων.

Ύστερα από κάμποσα χρόνια, έγινε η ανακομιδή, σύμφωνα με τη μοναστηριακή τάξη, και το Λείψανο βρέθηκε άθικτο. Τίποτα δεν είχε αλλάξει σ' αυτό από την ημέρα του ενταφιασμού. Μόνο η άκρη της μύτης και δύο δόντια τού έλλειπαν. Από τότε, ένα θείο άρωμα, σαν παραδείσιο μύρο, ξεχύνεται από το Λείψανο του Αρχιεπισκόπου Διονυσίου Σιγούρου. Κάτι σαν άρωμα μοσχολίβανου, συνταιριασμένο, θαρρείς, με άρωμα και τριαντάφυλλου και γιασεμιού και χίλιων άλλων λουλουδιών.

Οι Μοναχοί εδόξασαν το Θεό και πήγαν το ιερό Λείψανο στο νάρθηκα της εκκλησίας της Μεταμορφώσεως του Σωτήρα.

Όταν άρχισε ο βενετοτουρκικός πόλεμος για την Κρήτη, οι Μοναχοί των Στροφάδων, από φόβο ενδεχόμενης απόβασης των βαρβάρων στο ιστορικό Μοναστήρι τους, επήραν το ιερό Λείψανο ανεπίσημα κι όσα πολύτιμα πράγματα είχαν κι ήρθαν στη Ζάκυνθο. Εκεί, πήγαν το Λείψανο στην εκκλησία της Παναγίας του Καλητέρου (Μετόχι των Στροφάδων). Όταν πέρασε ο πόλεμος κ' έγινε ειρήνη στη στεριά και τη θάλασσα, οι Πατέρες ξαναγύρισαν στα Στροφάδια, παίρνοντας μαζί τους το Λείψανο και τα πολύτιμα πράγματα που είχαν φέρει στη Ζάκυνθο. Αυτή ήταν η πρώτη μετακομιδή του ιερού Σκήνου, που συνδέεται και με πολλά θαύματα του Ιεράρχη Διονυσίου.

Το Λείψανο του Ιεράρχη τοποθετήθηκε από τους Μοναχούς όρθιο στον επισκοπικό θρόνο της εκκλησίας της Μεταμορφώσεως του Σωτήρα στα Στροφάδια.

Στα τέλη του 17ου ή αρχές του 18ου αιώνα, οι Μοναχοί των Στροφάδων άρχισαν να ενεργούν για ν' ανακηρυχθεί Άγιος ο Ιεράρχης Διονύσιος. Έτσι, αφού συγκεντρώθηκαν τα έξοδα του ταξιδιού, με συνεισφορά του Μοναστηριού των Στροφάδων, συγγενών και συμπολιτών του Ιεράρχη Διονυσίου, στάλθηκαν στο Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης (1703) αρμόδια πρόσωπα, με πολυσέλιδη αναφορά της Εκκλησίας και Κοινότητας Ζακύνθου, όπου γινόταν ευρύς λόγος για τη ζωή και τα θαύματα του Αρχιεπισκόπου Διονυσίου Σιγούρου.

Ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γαβριήλ, με συνοδική έκθεση, ανακήρυξε τον Αρχιεπίσκοπο Διονύσιο Σιγούρο, Άγιο.

Πηγή: Ιερά Μητρόπολις Ζακύνθου, <http://www.imzante.gr/>